

Publicerad 2019-09-09 08:31 av Lollitta

## 731.Mörka hörn i din själ.II.

Ett horn av mörkret\_en del av ljuset.k.16

Ansiktslösa förnimmelser,sipprade ut som vatten  
ur ett såll."Försvaga dig inte.Barnasinne är redan  
bakom.Koppla av.Andas jämnt.Nu är du en ej  
utmärkande droppe av oceanen ..."

Av denna slutsats brast hon i överspända skratt.  
Genom det vrålade hon med hänförelse,  
"SPIIIIIIIIIIN BABY,SPIIIIIIIIIIN!"

Och märkte inte hur strömmen förde ut henne i  
närheten av vågdiket.Framför det hinder,som ett  
gytter av fortplantande lax,syntes sprattlande  
kroppar och utom sig skrek de för full hals.

Var kommer denna massa ifrån?!

Den gör mig galeeeeeeeen.....

Vilken trängsel!

Total villervalla!

Krypande över varandra,ifrågasatte deras plastiska  
ögon,"Äh bundis!Är du inte överflödig här!?"

Ta bort trängseln!

Sopa den till helvetet!

Annars går vi till botten en efter en ...Hahaha...

Någon vågade håna!

Usch du,din uppblåsta djävul,kom fram!

Yeah!I sådant fall finns det inga hjältar...

Först i ett moln,nu i vattnet...utan stöd för benen  
klaras vi oss inte.

Slå på luckan!

Hm...nå den först ...

Presis som på fältet,vattenmeloner,gulameloner  
och pumpor efter häftiga regn,dök bakhuvuderna  
upp med roterande blänk från alla håll.När blicken  
kolliderade med deras ansiktsuttryck,klämde den

omätliga skräcken hennes hjärta.

"Ovanlig vy av typer...Spring!Springa...men vart!?"  
Av hopplöshet trummade hennes händer på vattenytan.

Vem trummar du på!?,vrålade oväntat ett kallt huvud ur  
vattnet.

Min rygg är som en stock för henne!

Utter!Se noga var du sprattlar!

Vart trampar du med dina klövade pedaler!,vrålade någon  
bakom.

Hon ville invända,men ett klick,just ett klick,liknande  
en blint flygande insekt,slog henne i pannan och otroligt  
buzz svepte mot tinningarna.

\*ETT HEMLIGT BYTE HAR INTRÄFFAT  
INOM HENNE.\*

Huvudets volym minskade och sjönk in i ögonen.  
Kroppen blev så viktlös att den lyftes upp av vindbyar  
som bildades av virvlande vatten.

Av en sådan blåst,blev alla förbluffade,men när de  
insåg det,började de studsa liksom fotbollar och  
försökte ta tag i hennes ben.Men mest av allt,  
härskades hon själv över avståndet mellan känsla  
och syn.Hon såg sig själv klart i sitt vanliga utseende,  
men undermedvetet uppfattade hon sig som en  
svävande insekt.

Och plötsligt ett oerhört-spökliknande dis-liket  
en MÅNSTEN,sjönk på ett ögonblick ner mot de ylande  
kropparna i vattnet.Och liksom av en chockvåg föll de  
alla lydigt i sömnambulism.\*

f.f.pr.cl.tbc

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lollitta med Poeter.se id #44061 innehar upphovsrätten